

Upplevelser med hästar

Dokumentation av häst

Det var som allmänreporter på några landsortstidningar på 60-talet, jag började skriva om trav och fotografera hästar i större skala. Förutom lokala nyheter och material hämtat från TT (Tidningarnas Telegrambyrå) hade man stor frihet när det gällde innehållet i artiklarna då det inte alltid var så lätt att fylla sidorna med meningsfullt stoff. Härigenom fick jag möjligheten att i ord och bild dela med mig av mitt stora intresse vid sidan av sportfiske.

När jag senare bytte profession fortsatte jag på eget bevåg att fotografera hästar och lopp i samband med mina täta besök på olika travbanor. Så småningom fick jag kontakt med tidningar och andra publikationer inom travsporten både i Sverige och Norge till vilka jag fortlöpande levererade bilder och även en del artiklar. Under ett antal år på 80- och 90-talet blev det något mindre med tid för fotografering i och med att jag tränade och startade egna hästar, men senaste decenniet har jag återupptagit såväl skrivande som fotografering. Förutom att sammanställa artiklar till nätbaserade hemsidor såsom Sleipner och Nordiska Travmuseet bidrar jag med bilder till norska Trav og Galopp Nytt och artiklar i travprogram och andra travrelaterade tryckalster.

Till häst

Det var mest som en kul grej när jag och några kollegor på en högstadieskola anmälde oss till ridlektioner, vilka pågick under ett år. De inledande ridövningarna tilldrog sig stort intresse från elevernas sida, vilket vi enbart såg som något positivt. Senare fick jag emellertid veta att en av anledningarna till publiktillströmningen var nyfikenheten på om vi skulle hålla oss kvar på hästryggen. Dessvärre för eleverna motsvarade vi inte förväntningarna. Däremot druttade jag ur sadeln vid en uteritt några månader senare när hästen gjorde ett krusprång på en skogsväg, men jag landade mjukt i en dikesslänt och fick inga större blesyrer.



Mitt ridintresse ebbade så småningom ut i och med att jag började med egna travhästar, men jag deltog bland annat i en tolktävling, där min bättre hälft fick ta sig an skidorna. För egen del kändes det tryggare på hästryggen då jag inte direkt är någon ekvilibrist på laggar. Det visade sig dock att min partner inte heller höll måttet då hon en stor del av färden befann sig i en ställning som knappast kan kallas upprätt.



Som hästskötare

Under några år tävlade vår dotter flitigt i terrängritt, fälttävlan, galopp- och hoppövningar (se ovan) och emellanåt fick jag agera hästskötare. Uppgiften inkluderade även transport av häst(ar) till tävlingsplatserna, men var annars inte alltför betungande. Mera påfrestande, men samtidigt nervkittlande, var det att som åskådare bevittna hur ens ättelägg for fram över bommar, stock och sten, men tursamt nog förlöpte det utan några allvarligare incidenter.

Som funktionär

Åtskilliga är de gånger jag deltagit som funktionär vid bygdetrav på banor i Värmland och Västmanland. Bandomare, måldomare, huvudstarter, tidtagare, speaker och löpningsreferent är några av de uppgifter jag åtagit mig, inte sällan flera åt gången när det varit brist på folk. Vid större arrangemang har tacknämligt nog personal från permanenta banor varit behjälpliga. Härvidlag vill jag speciellt nämna Rommes engagemang för Mimerbanan i Norberg. Med Berndt Martinsson i spetsen har man utan ersättning ställt upp med såväl personal som material. En del styrelseuppdrag i olika travsällskap har det också blivit under åren.

Som hästägare

Min debut som hästägare ägde rum i början på 70-talet då jag blev delägare i Geo Nibs, fallen efter dåtidens schlagerhingst Scotch Nibs. Efter en lovande uppträningssperiod i Alunda hade vi vissa förhoppningar om ett framgångsrikt tävlande, men så blev inte fallet. Det visade sig att hästen inte kunde göra sig själv rättvisa på de förhårdnader i munnen, vilka ledde till att han blev svår att reglera och måste köras på ett visst sätt. Jag drog mig ur ägarskapet efter en tid och hästen gjorde ingen större succé på travbanorna efter det.

På 80- och 90-talet tränade jag och tävlade med egna travare, vilka jag till dels även födde upp. Några större framgångar kan jag väl inte skryta med, men de få segrar som hästarna stod för värmdes desto mer. Hästägandet innebar även deltagande vid hingstutsläpp och premieringar, vilket var både intressant och lärorikt. Jag lärde mig även att sko och fördjupade mig i foderstaternas mysterium.

Att följa en häst från föl, via premiellopp och kvallopp till första starten är en härlig känsla som väl uppväger den föga lukrativa ekonomiska sidan. Spänningen i kombination med kontakten med djuret och de människor man träffar på under utövandet av hobbyn är en tjusning i sig. Går det sedan bra på travbanan emellanåt sväljer man lätt besvikelsen när det går sämre.



Bakom häst

De flesta hästar som funnits i min familjs ägo har nyttjats till många former av hästsport till både nytta och nöje. Om vi undantar ridhästarna har jag använt travarna, främst kallblod, framför ett flertal vagnar och redskap så väl i träningssyfte som av andra orsaker. En vinter körde jag exempelvis timmer och massaved i en ganska oländig terräng, där skördare och andra maskiner hade svårt att ta sig fram. Trots min ringa erfarenhet visade det sig att jag kunde leverera tre lass när en så kallad järnhäst endast mäktade med två. Den stubb- och stenrika marken gav här häst och getdoning en klar fördel.



Jag har även roat mig med att köra bröllospar i trilla till kyrkan, tagit långa slädturer med dagisbarn och testat kapplöpningsklädar. Gödselkärra och fyrhjulsvagn har jag också begagnat mig av liksom



tryckvagn, speedcart och sulky, den sistnämnda framför allt vid banjobb och bygdetrav. Vid just bygdetrav kunde jag förresten inregistrera min enda seger då det aldrig blev av att skaffa någon körlicens även om jag var på vippen att anmäla mig till utbildning för en sådan några gånger.